

ANIGUJA
 FORTS

Revista d'Art i Humor

Surt cada quinze dies

20 céntims

ENVEJA

Que bestia l'Angeleta! No comprend lo *chic* que es portar un gocet i lo ridicol que resulta portar un novio!

DE LES PETITES MARAVELLES GIRONINES - - -

AIGUA PICANT!

Avui que les aficions guerres estan al ordre del dia; avui que fins en els habillaments femenils s'hi trasllueix l'influencia militar, el pintoresc carratonet portador del Aigua miraculosa de Pedret, podriem calificar-lo d'artilleria rodada del istiu.

Protegit per canyes tendres i tot enremat de verd, el carro del *aigua picant* vos dona l'impressió d'una cara vermella que bufa per la sofocació de la calor. Malgrat açò sentiu una secreta complacencia al veure'l atravessar els nostres carrers, dipositari d'un alivi [per el cos laçat, anunci del istiu que passa, d'aquest istiu que a despit de la xafagor, parla al esperit de festes i de música, de vestits blancs de dama, de les hores platxerioses del cap-vespre i de la nit calma.

Entre la verdor del carratonet, se'ns mostren els cantis negres i grans, com el tresor del temple d'Israel, com el *vellocino* dels Argonautes. Ells contenen l'aigua del miracle, l'aigua fresca i gemada, de picantor dolcíssima . . . . I ells ploren de gaubansa, al veure que tot hom els mira amb afecció devota, al pensar que han vingut al mon per a consolar amb caritat als homes, en aquelles hores en que la suor rega front i galtes, en que la gola es aixuta, i en que'ls llavis ardents, més que'n besades fortes, somnien amb el plaer d'un rajolí d'aigua fresca que mitigui ses inquietuts de febre.

Passa el carro . . . . L'home que'l porta desentona de la frescor del verd i de l'aigua, escarbalenc i groc, de mirada trista, de veu esquerdada, de mostatxo caigut . . . . Tindria que ser un home jove, que esclafís riallades sonores, que comprengués a les dones amb mirar apassionat, que tingués la veu abaritonada, que anés tot afeitat . . . . Res, ironies de la vida, paradoxes, sarcasmes vivents . . . .

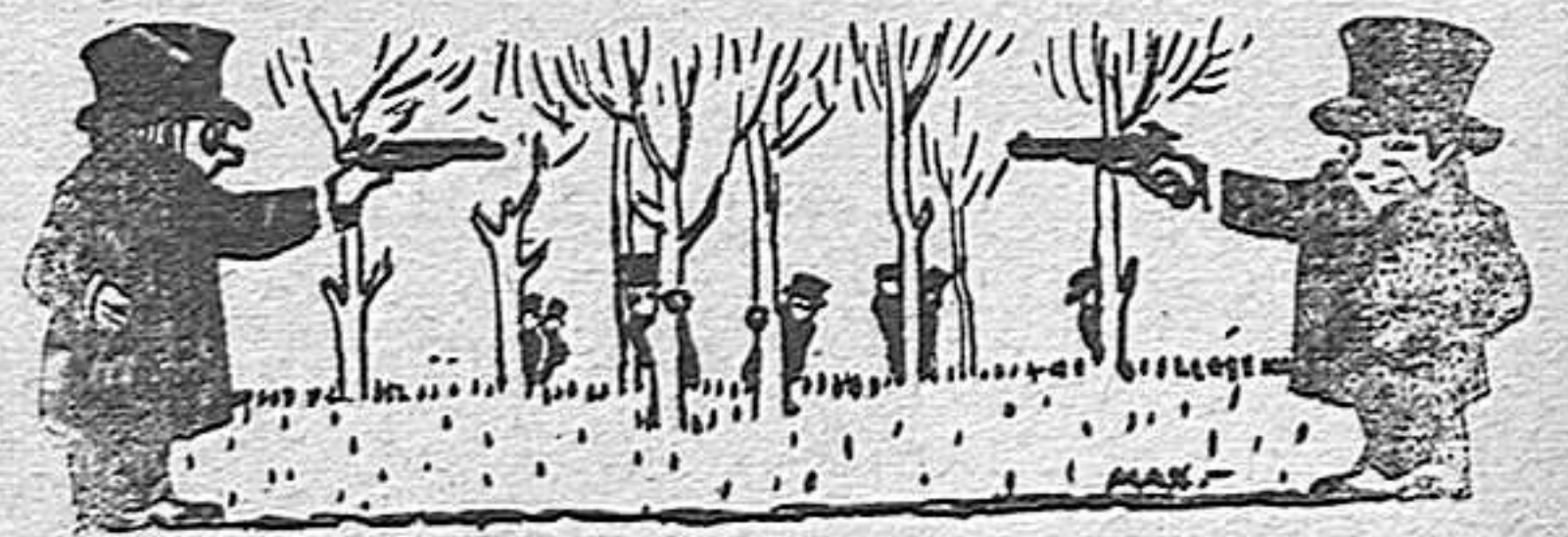
Passa el carro . . . . Ve anunciat per crits destemplats i pel sò prodigiós d'una esquella de bou, instrument musical un si o no es primitiu i simpliste . . . . sense les simpaties dels Deus del Olimp, oblidat de Pan, malgrat ser pastoril per essencia, sols digne d'una vaca corpulent i potser fins d'algun music bon xic improvisat.

Passa el carro . . . . Als crits del home i al sò de l'esquella, baixa una bonica fadrina, suau modisteta, d'ulls orlats de passió, de narines obertes, de llavis carnosos, de mirada penetrant com una sageta. Presenta un canti petit al home del carro, que l'omple indiferent i seriós . . . .

Mentres puja la escala, canta una cançó de moda mal posada en sos llavis, i amb inquietut primarenca, allí en un replà, amb sos braços carnosos alça el canti enlaire, per sobre la testa; l'aigua en un rajolí d'argent devalla amb boja il·lusió; l'aigua s'estremeix . . . . l'excès de felicitat la mata, pro abans de morir sab esclatar en una rialla al passar per l'esplèndida gorja . . . . La modisteta escala amunt porta el veinat l'alegria eshojarrada de la seva joventut . . . .

Mentrestant al lluny, en l'estretor dels carrers se sent el crit anunci de l'*Aigua picant*, que es com el simbol de la caritat estival de la natura, mare bondadosa del home.

JHOT-FLICK.

TIPOS DE PER TOT

EL MUSIC DE POBLE

No sé perquè m'ha de succeir amb els musics de poble, lo mateix que amb els mestres; no sé quina mena de *sello* especial porten o quines característiques tan particulars ofereixen, que fan que s'els conegui a la llegua. No se si es que caminen o parlen o es mouen diferentment dels altres, o si porten escrit en el front amb lletres invisibles, el nom del seu ofici.

No sé perquè; però quan en una d'aquelles intermenables carreteres polçoses, que tenen les cunetes mig tapades de brosa i mig cobertes de fullaraca, que fan pensar sempre en les carreteres pesades i llarguíssimes de «Els caminants de la terra», veig a un home mig vestit de senyor, un d'aquells que porten la roba d'una faisó tal, que fa que no saben mai si'ls hi han donat o si'ls hi han fet a mida; amb calces de color

clar, generalment ratllades i bon xic curtes; amb sabates de gomes que de tant badades de dalt fan fer les cames primes com una carmuixa; amb uns mitxons de color esblanqueit, indesxifable, que tira a tots els sentits de tots els colors; amb una americana fosca molt curta i molt llarga i força lluenta; amb coll i punys de goma, esquerdats, i corbata grossa tota filagarsada que tapa discretament les taques descarades de la petxera desplanxada de tant suar, i amb un berret de palla imprescindiblement passat de moda i perdut de color (i dic amb berret de palla, perquè es un tipo que generalment el trobareu al istiu), voleu creure, qu'encara que no porti l'instrument a coll—perquè si l'hi portés ja no tindria gracia—endevinaré tot seguit qu'es un music de poble?

Music de poble! qu'es com si diguessim el pleta o el taper o l'estanquer o l'agutzil o el sabater o el nunci qu'aprofita els lloguers que bonament se li presenten, amb l'espectativa d'un bon apet que'l deixa satisfet per dos dies; music de poble, home sofert, qui tot ballant de gana fas ballar als altres sense ganes!

Music de poble, tipo popular, home mig esceptic, qui sabs de la filosofia de la vida i de les negretes i del *releño* de peres! varen esser fets per tu, aquells versos immorta's d'un mestre i music i poeta i pare de familia, tot en una peça, que va escriure en moments d'excelsa inspiració:

Jo no bufo per la fama;
Lo que'm fa bufà es la fàm!

X.

L A NOIA PRE-SUMIDA - - - **T**OTS aquells dies de juny, els carrers estrets i polçosos de l'immortal ciutat, patria nadiua de la noia presumida, anaven canviant la seva tradicional manera d'esser; la pluja feia un mes no interrompuda, no parava un sol dia i la polç de les pedres rónegues pels anys, de les cases de rancia

i noble nissaga, havia esdevingut una fangosa capa negra, tota antipática que al passar el viantant deixava en les robes unes senyals poc *dandesques*. Fins en les cases modernes, aixecades al centre de la Ciutat per a espantar la tradicionalitat dels carrers foscos i estrets, l'aigua, que a voltes queia a samals, hi havia fet una senyal marcant-hi unes vies com si fossin les venes on la sang corria per a donar vida a la casa i aquestes mateixes venes corrent per tot arreu havien arribat a fer que les escultures i relleus d'istil poc clàssic entre quins s'hi contaven dues cares modernistes, tinguessin una expressió trágica, de mort, com si la sang les hi sortís de la boca i dels ulls . . . . .

Be; tota aquesta mena d'ambient havia invadit l'esperit de la noia presumida que ja veia fondre's per aquell any la seva deria: l'anar a estiuajar.

***

Ja se sap que d'un temps dolent, en ve indefectiblement un de bo, i que els nostres burgesos diuen que a periode de calamitat en segueix el d'esplendidesa, recordant segurament el pas bíblic de les set vaques grasses i les set vaques seques. I a la nostra noia presumida, li passà el mateix; quan tots els seus somnis ja'ls creia enterrats, quan en més melangia tenia el seu cor, va entrar el juliol amb un sol que aplanava, amb un cel blau, pur i amb un istiu espléndit; com mai la noia presumida podia haver esperat.

Aixis es que, amb dies bons i amb la por de que tornés el mal temps, la nostra heroína arreglà cuidadosament i a cuita corrents el seu bagatge sens oblidarse dels trajos blancs i capells per la platja i les esperdenyes per anar enllà per les montanyes . . . . .

***

I el dia 15 de juliol fou dia de festa per a ella. Era arribada l'hora de la marxa, el dia de veure factibles les seves il·lusions d'istiu . . . . .

I deixà la seva ciutat immortal amb els carrers estrets i foscos, quan el sol ja assecava aquella capa fangosa de les cases rónegues de rancia nissaga . . . La noia presumida contava ja amb un altre triomf: el temps li era propici.

I ja veurem després, allà on va anar la noia presumida i de quina manera va passar el temps.

Nota Bene

Josefina N. . . . :

Agraeixo lo que les seves mans delicades me han escrit. Haig de dirli, però, que la *Noia Presumida* no te res que veure amb *La Ben Plantada de Xenius*.

STIL.

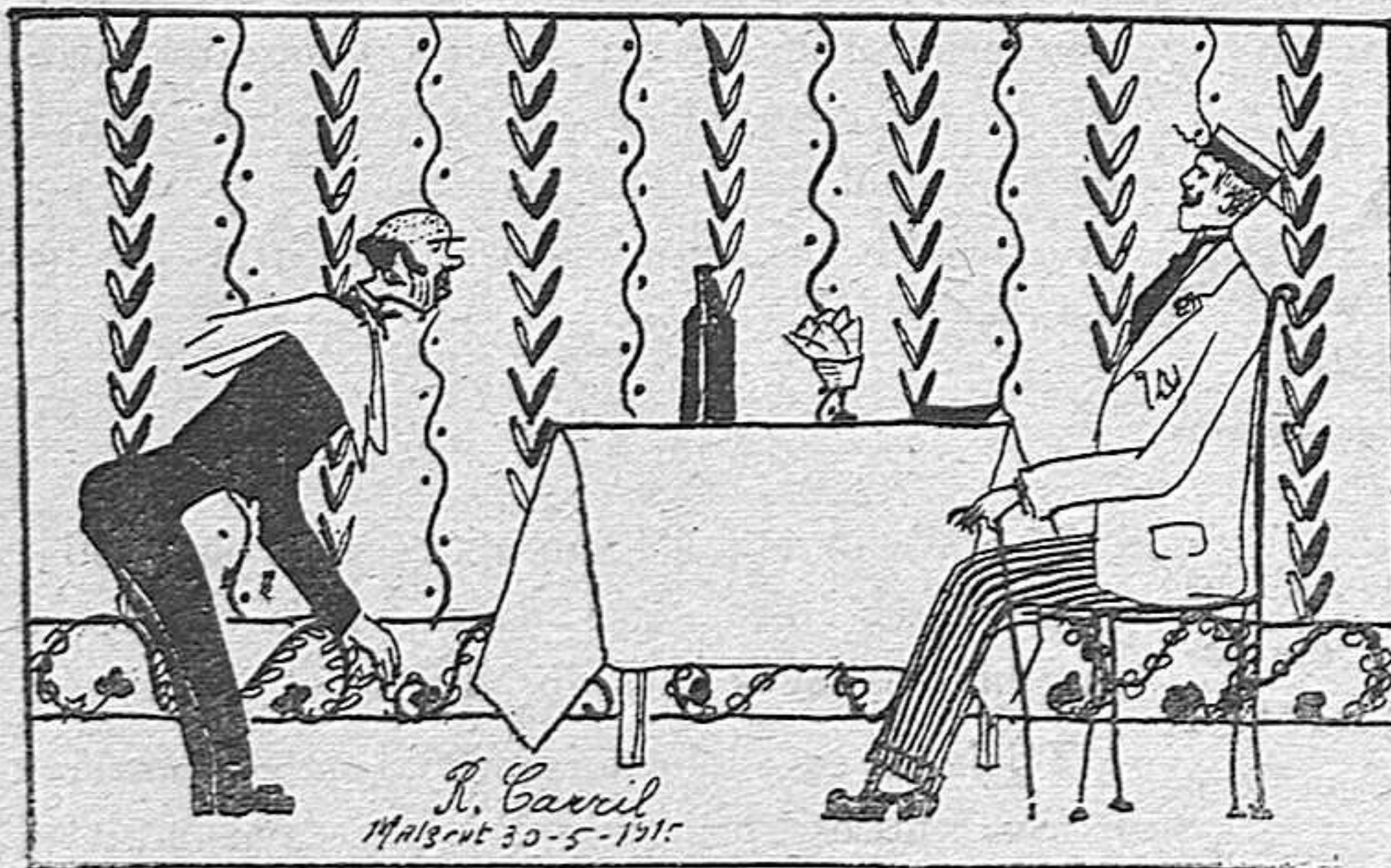
S.

ELS PETITS CARICATURISTES

AVUI en aquestes planes, volem donar-hi una nota d'ingenuïtat, que no es altre que publicar unes caricatures degudes a la ma de jovenets de 10 i 12 anys. I al fer aquesta plana a ells dedicada, ens creiem fer un servei als petits caricaturistes; aixís amb l'interés del *qui sab si m'ho publicarán* podria molt ben esser el despertar aficions fins ara mortes i si ens posem a exagerar arribarem a dir que qui sab si n'ha de resultar algún caricaturista de força i notabilitat.

Aquesta cosa, aquesta manera de veure les coses, no es nostra, ho hem de dir, es den Narcís Masó qui desde les aules del Col·legi Vallparadis de Tarrassa està fent una obra maravillosa de dibuix entre els seus petits deixebles. Aquí mateix a Girona, al Grupo Escolar hi ha un gran

- Que desitja, el senyor?
- Porteume una veguda que n'hi hagi poc.
- Oh d'aixó rai ja s'en cuida la mestressa!

aimant del Treball que incansablement estudia la millor manera d'educar als petits deixebles.

Ens referim an en Sebastià Pla a qui rendim tribut desde aquestes columnes, i quins treballs, els dels seus jovenets, hem pogut admirar cada any en la exposició que fan en el mateix *Grupo*.

Avui dons tenim una plana dedicada als pe-

— . . . La Venus de Milo, l'obra més perfecta coneguda de l'humanitat.

—A! Reina santíssima! Mé, perfecta i sense braços? Ja us portaré la dona, que ademés va coixa!

tits i encara que no ens posem l'obligació de continuarla, sempre qu'els treballs tinguin algun traç caracteristic mirarem de complaure-ls. Ara ja hem llençat la pedra; que la reculli qui obligat hi estigui i esperem si dona fruit.

Que seria una alegria per e nosaltres el despertar entre els nens, un interés, un amor al treball i un amor propi de *qui ho farà millor*.

G.

■ ■ ALEVADO SEA DIOS..... ■ ■

Plogui, nevi, o be pedregui
caiguin *mánigues*, caiguin llamps,
pique'l sol nocturn amb força,
fins deixar-ne'l coll torrat,
bufi fort la tramontana,
el garbí, o bé'l llevant,
s'estrelli tota la volta
desde un cap a l'altra cap,
imperterrits, passejant-se
per la crosta terrenal,
els serenos, «*Alevado*
sea Dios» van predicant.
Oh, noble cos de *corridos*
que tanqueu quan s'ha fet clar,
i veieu que'ls gats son pardos,
encara que siguin blancs;
que'n fruíu de les canturies
dels *ocells* que a perdre's van,
i n'oiu de les xibeques
el seu tetirc xiuxejar;
que veieu als gats quan surten
fent-ne crits de *marramau*
(sens contà amb els que fabriquen
les aixetes dels hostals);
que noteu que caurà un xafec,
(si algú buida un orinal),
i contempleu les estrelles,
(si l'ull de poll vos fa mal);
que admireu a les *crissalides*
que van a l'Aigua picant
al istiu, quan ja la fresca
es manté als quaranta graus;
que sabeu tots els misteris
que té'n Pere i que té'n Pau

i veieu *potins* a dojo
pels balcons i finestrals:
Jò us saludo i us venero,
a vosaltres i als fanals,
car cada un de vostre colla
es un Diògenes reial.
Jo voldria aconseguir-vos,
jo voldria disfrutar
d'aquesta vida *moguda*
que per sempre ha de durar;
jo voldria *sentir* ploure
(assentat dintre un portal),
i veure la neu baixar-ne
(prop d'un forn, ben abrigat),
i voldria tenir un pito
per aussili demanar,
car, es tan llarc el districte...
(i cansa tan el caminar)
i voldria tenir un xuxo
que fos util i acabat,
(amb punyo de bona plata
com un bastó, es vritat?)
i llavors (quina barrila!)
qui la base'm petará?
hi hauria una competència
amb el *pobre* vïgilant:
Aquest es un *client* de casa;
aquest altre es *abonat*;
aquest l'*obro* cada dia;
(si s'espera un hora i quart)
la botiga, aquesta, es *mava*,
i aquells pisos del costat,
que ho digui la llevadora...
(quantes voltes ha fet tart;)

que parlin la majoria
d'estadants del meu veinat,
si algun cop soc necessari,
(i no estig a l'altre cap)
al temps de dir Ave Maria
(o bé un rosari cantat)
ja'ls hi ting el metge a casa
(més caldría'l Combregar;)
i si del foc surt la flama
(el de l'arquilla, vritat),
ja veuen com m'espevilo
(per la pell poguer salvar)—
Per aixó cada setmana
la bossa van a omplenar;
es tan petita la paga...
aquest senyors consejals!
no hi miren gaire pel *cuero*,
(no saben que es el *pencar*.)
Tenen sort, *pobres* serenos,
que cada any hi ha un Nadal,
i que amb una decimeta
d'aquelles que fan tal qual,
la paga resulta doble,
compensant el gran *treball*;
que sinó, vetuà-listo!
estarien arreglats,
entre aixó i la molta enveja
que tot'hom els hi ha posat;
més no us dongui pas cap ansia,
que ja us vetllo vostre pa
pro aixó si: muts i a la gavía,
cuidado amb el *gran*.

GARRAU.

DOMUS ME-
DICORUM. **V**ETAQUI que era en una
ciutat immortal, per
tres o quatre conceptes val a dir per xo que aquesta
immortalitat era un dir; la gent s'hi moria com
a mosques.

Les causes d'aquesta mortalitat no vull esbri-
narles perque fora alló de mai acabar, sols diré
que en la ciutat de referencia eren tants els met-
ges i farmaceutics que feta una repartició pro-
porcional tocava un metge per cada quatre ha-
bitans.

Pero deixem-se de digressions i anem al grà o
a l'història, dons història i no conte es lo que

vaix a explicar-te amic llegidor si es que tens pa-
ciència d'anar llegint aquestes ratlles. . . .

En aquella tantes voltes senyalada i mai ano-
menada ciutat immortal, hi caigué com una pe-
dregada de Progrés en forma de febre Social o
Societaria: tot eren *Círculos Liberales*, *Juventudes*
Mauristas, *Sindicatos Obreros*, etc.

Els metges naturalment també foren atacats
de la malura i com a bons metges no saberen cu-
rarse-la i fundaren una associació o gremi.

Llogaren un entressol d'un dels carrers més tí-
pics de la ciutat, hi posaren un parell de taules i
quatre cadires i ja está el domicili social; tot ana-
va be quand sorgí un inconvenient que estigué a

punt d'enderrocar l'edifici social (dels metges vull dir), era la qüestió del nom de la societat i del retol qu'havien de posar a la porta.

Hi havia dos parers, l'un de posar-hi:

Sociedad—Médico—X.

L'altre de posar-hi un cap de mort amb dos tibies entravessades.

Per fi el més vellet de tots qu'havia fet la campanya del Nort i fins a tenir una condecoració, trobà la solució: el posaren en llatí.

Al cap d'uns quants dies posaren el retol a la porta: era una placa de marbre amb unes lletres de caràcter semi lapidari i pintades de vermell, que deien:

Domus medicorum

Al cap d'uns quants dies més, aques retol apagaré amb un apendix de cartró i amb unes lletres del mateix caràcter que deien:

Ora Pro Nobis

Un mestre de llatí que tot i tenint una edat molt respectable conservava l'humor i conreava l'ironia com si tingués vint anys, passà per allí i li cridà l'atenció un grupo de jovenets qu'estaven comentant el dit retol.

L'home es posà les ulleres i digué als jovenets que'l voltaven per oirne una de les seves:

Me sembla que millor que *Ora Pro Nobis*, hi estaria *Libera nos Domine*.

BACHILLER CARRASCO

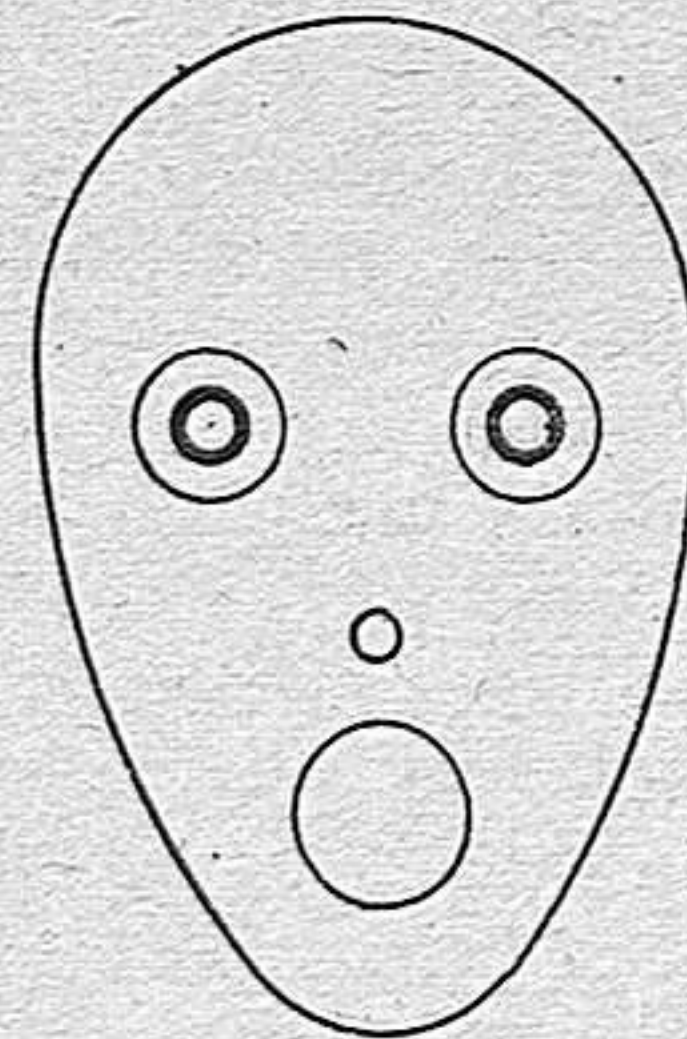
- - - RELAT D' UN MARI ANGLÉS - - -

1 Navegavem tranquilament per el mar del Nort.

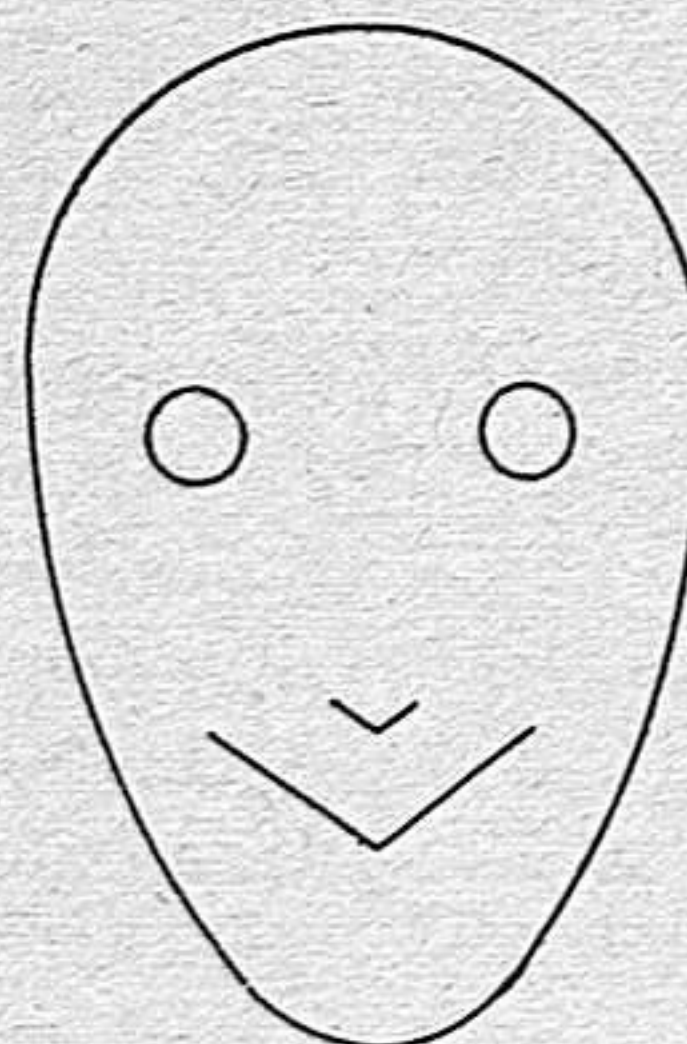
2 Quan el nostre capitá va advertir que ens trobavem a la zona perillosa.

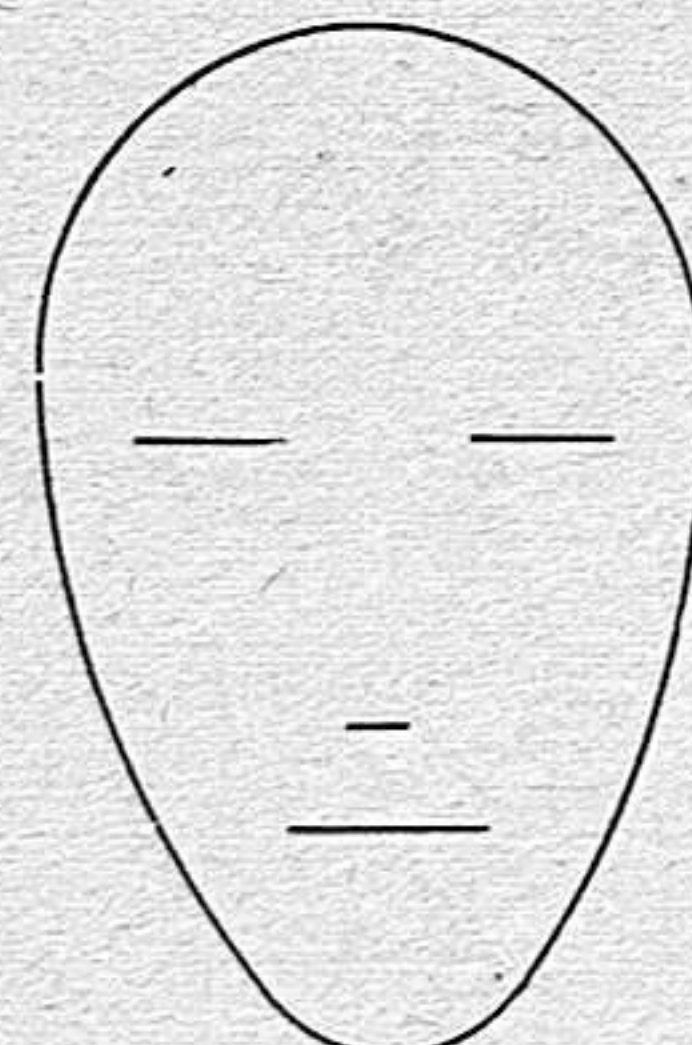
3 En efecte, als pocs moments ¡horror!! varem veure apareixre el periscopi d'un submarí alemany.

4 Al advertir que erem anglesos, ens engegan un torpedo i quan tota la tripulació esperava oir d'un moment a l'altra, la formidable explosió. . . .

5 Oh! miracle una onada aixecà el nostra barco i el torpedo passa per sota.

6 Demostrant se una vegada més que la Providencia está al costat dels anglesos. «God save the King!!

(Dibuix geomètric de Max)

LLOANCES

(Premiada amb la flor Natural en
els Jocs Florals de Terrassa.)

Tota tu ets hermosa, oh amiga meva!
Devant teu el meu cor extasiant-se,
vol cantar la bellesa del teu viure,
vol cantar del teu ritme l'elegancia.

Tot el teu cos te un cimbregar de palma.
Alb es ton coll com un castell d'ivori;
i al cim de ton bell cap, com una aurora
hi lluen tos cabells emboiradiços,
que com mantell aurific se t'escampen
damunt de la flonjor de tes espatlles.
Els rinxols i les trenes de la clenxa
baixen com reguitxols d'aigua gebrada
que en ritmic ondular, glonxes llaugera.

Tos ulls brillants i suaus se m'apareixen
com d'Hesebón l'estany, ont s'extasiaren
totes les moltituts de Moabites.
Aixís amb la dolçor de ta mirada,
espill de ta bondat i senzillesa
escampes mon enllà la teva joia.
Dolços son els teus ulls; dolça ta boca;
dolçor de mel destilen els teus llavis,
fins i vermells així com la magrada;
encisadors i plens d'aquella gracia
que vessas damunt meu amb tes paraules.

Paraules belles, amistoses, fortes,
així com vi novell ubriadores,
que m'arribaven en dolcíssims somnis
i d'un amor sens fi m'omplenen l'ànima.

De llet i mel banyada tens la llengua
i sols flonjô i dolçura d'ella's vessa;
Sospirs i queixes, en flonjô i dolçura
sap transformar-les ta amorosa parla.
Dolçura i suau olor com la de poma
escampes tota tu, amiga meva.

Dolçura en tos vestits, de gentilesa
i de frescors tots plens; així al mon Lliban,
verger diví, uns jorns apareixia
fresc i gemat i tot ornat d'aromes.

Així fresca tu ets entre les dones
com un jardí servat. Es ta esbeltesa
com Vara de Jessé florida. Veig-te
pomera en mig del camp, tota olorosa,
sentint-se al teu voltant perfum de mirra

i suavitat de nard. Font sagellada
ont l'aigua fresca i cristallina hi juga:
Aixís el teu cor plé de puresa;
puresa i ingenuitat, com la de l'aigua
que canta i salta alegre entre les pedres.

Com perfum espargit es ta puresa,
vessat perquè tot-hom se'n ubriagui
i senti el teu amor com el de tortra,
i sigui enamorat de tes tendreses,
i vegi que ets hermosa com cap altre!

Que hermosa que ets, oh dona entre les dones!
Com deu ser bell al teu costat romandre.
Sots de ta sombra estar sempre voldria
guadint del teu amor, fruita esquisida
que les dolçors del suc de pressec guarda,
i les de la magrana que flameja,
i les del fort raim que'l coll amossa;
sentint ton fresc alé de cinamomus,
mirant el teu perfil, bell com un lliri.

Lliri entre espines ets, amiga meva!
Virtut entre'ls pecats, ànima pura,
blanca com cap i tota sense màcula!

Que hermosa que ets, que hermosa que ets, oh dona!
Mes que les flors, formoses son tes galtes.
Es el teu coll esbelt com una torra,
son els teus ulls mes fins que tota perla.
¡Tos ulls, tos ulls, iguals que de coloma
que han captivat mon cor, i enamorantme'n
m'han dit del teu amor la gran tendresa,
i uns jorns que amb ell vindrán com cap felíços;
i un goig que'm durá al cor tanta alegria
que mai cap greu pesar podrà trobar-me;
i un viure en tanta pau en els teus braços
que'l mon oblidaré dins ta abraçada;
i un plaer tan esquisit en els teus besos
que tot quedaré fos dintre ta boca,
i sols per tu viuré, lliri entre espines,
hermosa entre hermosors i entre'ls purs pura,
que aixís es tal com ets, amada meva!

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ.

Les nostres elegants

Passeu sense bruit, madona, tant augusta que s'encanten les aures sols per veure la justa mesura circumspecta del vostre caminar i el ritme senyorívol amb què el sabeu ornar. Llavors s'encén en l'aire fervent admiració, madona, i entorn vostre, tot es contemplació...
...Quan se desfà l'encís i vós sou allunyada devotament, jo beso la terra que heu petjada...

D'AQUI MATEIX **E**l senyor Miquel és un senyor com tots els altres senyors, com qualsevol altre senyor; es dir, com qualsevol altre, aixís indeterminadament, no, sino com qualsevol altre senyor que sigui granaire i visqui no més que pel negoci i per a un entreteniment tan ignocent i tan inofensiu com es el jugar el *domino*; aquestes dues coses, el negoci i el *domino* son com diriem les bases de la seva vida i el punt d'apoi de tota la seva existencia dedicada exclusivament a «tant per quartera» i a no deixar-se tancar el doble-sis, la seva pesadilla, la «Simfónica» qu'en diu ell.

Fent negoci o venent grans, no diré jo que l'hagi vist, perquè no es del meu ram, precisament; però jogant al *domino* si; i a fe qu'es ben interessant veure'l amb els *lentes* a caball del cap d'avall del nas per a veure millor les fitxes i per a goitar per sobre, als companys de partida!

No crec que mai ningú s'hagi dedicat amb tanta afició an aquest joc o hagi parat tanta aten-

ció amb les jogades, com el meu senyor Miquel; ell, devant de les fitxes ben arrenclenerades, sembla un generalíssim que posi a prova tots els recursos de la seva estrategia. Només es una mica cançoner, jogant: mira les fitxes, torna a mirar-les, n'agafa una i... la deixa; agafa la del costat, torna a deixar-la..... i en posa una altre.

—Apa senyor Miquel, jogui: are l'hi toca a vosté.

—Ah! me toca a mi? *Bien!*..... qui ha jugat are? vosté?..... *Bien!*..... quina fitxa ha posat? el tres-quatre?..... aquest home ens fumará..... veíam, veíam..... el tres quatre..... i abans el blanc-quatre..... veíam, veíam..... passo!

DEL MEU PILO - - -

AIXÓ qu'anem a contar es historic, i si no ho es, podria molt ben ser'ho:

A un aficionat a fer comedia a les taules—perqué a ferne pel carrer n'hi han molts d'aficionats—qu'esplicava les seves proeses i els seus éxits sorollosos (i no havia passat mai de compare) un amic fumeta que l'escoltava el va interrompre per a contar qu'ell també havia treballat i que ho havia fet molt bé,

—I que has hagut de fer tu, papanates!

—Jo? el *Tenorio* he fet!

El *Tenorio*? i quin paper hi feies?

—El de *maldito*.

—I quin paper es aquest?

—Un dels principals i dels més difícils, noi! Sabs aquell tros tan bonic, quan *Don Juan* diu: *Cual gritan estos mal-litos?* i a fora se sent: Uuuuuu . . . . .? Dons

Els nostres "dandys"

L'ÚNIC

jo era dels que cridava a fora.
vés . . . . .

EN una merceria de la Rambla hi estava comprant una senyora molt complimentosa: la servia un dependent també molt complimentós, d'aquells que de tan que ho son, resulten empalagosos.

Després d'haver fet força gasto, el dependent cregué convenient obsequiarla amb un regal.

—Miri, Senyora: com a obsequi per les compres qu'ha fet, li agrahiré que tingui l'amabilitat d'acceptar-me aquest parell de guants.

—Ai no, no! figuris . . . . no faltaria més. . . . .

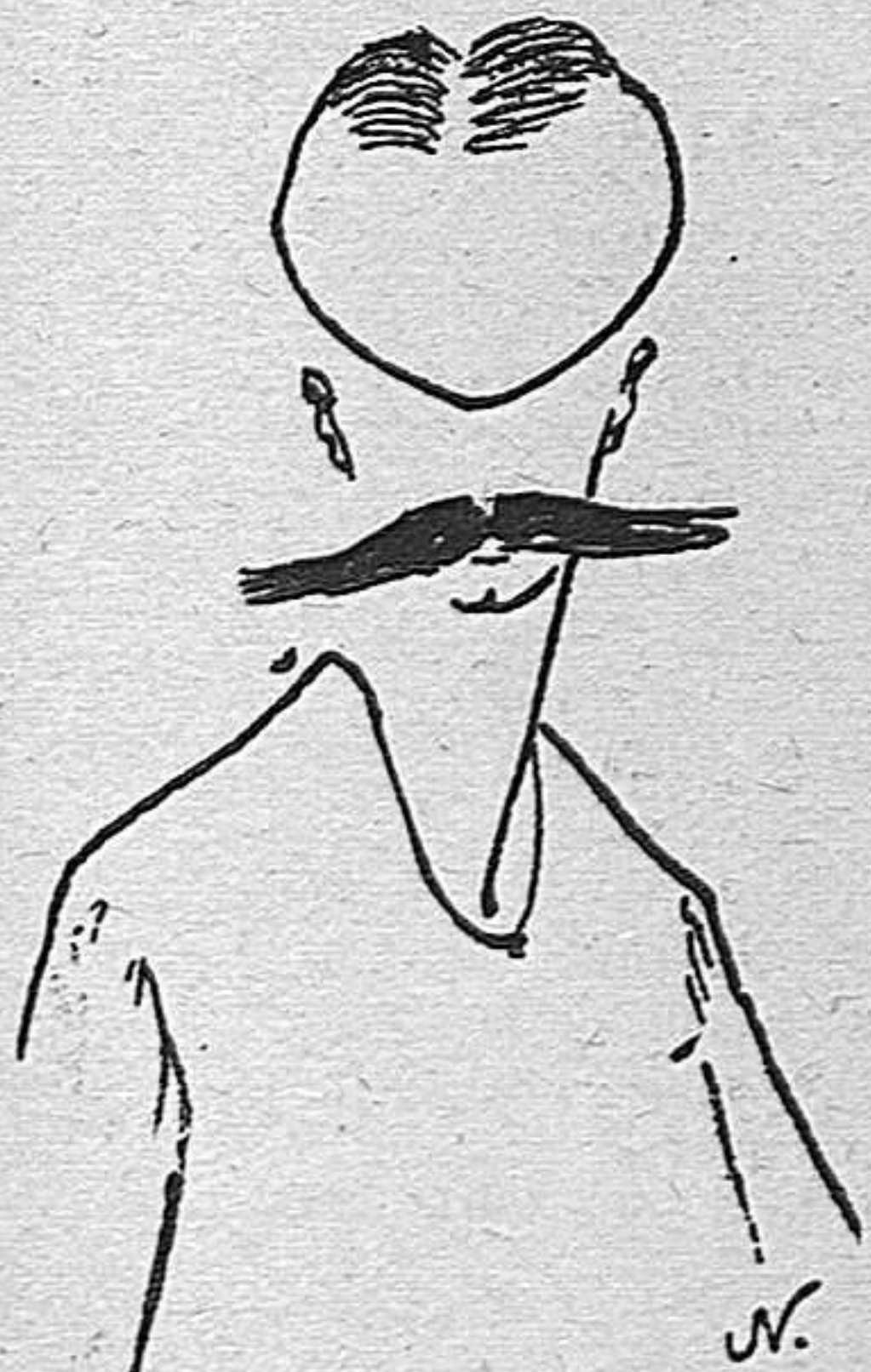
—Senyora . . . . fassim l'obsequi. . . . .

—Ai no, conti. . . . .!

I tant va insistir el dependent empalagós qu'al últim la senyora s'hi va veure obligada:

—Bé, *vamos*, per a no despreciar-li, n'hi acceptaré un. . . . .

Del col·legi de farmaceutics

::: A LA FONDA :::

EL parroquià crida al camarer:
Ei tu! canviem aquest plat qu'es esquerdat!

El dependent l'examina detingudament.

— Ah no senyor, no: esquerdat no ho es; lo que pod dir es que hi ha un cabell, però esquerdat no ho és.

Y.

Del col·legi de farmaceutics

ROSA

¡Oh rosa la gaia rosa
del roser de mon jardí!
Ets la flor gaia i hermosa
qu'has nascut al Paradís.

El bes pur de la rosada
petoneja lo teu front
endolcint ton suau son
mentres ve la matinada;
La perla de la rosada,
dols te canta'l seu *non-non*.

Quan despertes somniosa
lo teu cos fent cimbregar,
l'aire fresc te ve a cantar
amb sa parla remorosa:
«Bon dia tingau la rosa,
bella flor del roserar.»

I l'aucellet qu'enflocada
te veu dintre'l roserar
no para mai de cantar
amb sa veu dolça i rimada:
«¿Voleu ser una enamorada
¡oh reina del roserar!?»

I l'abella capritxosa
de volar murmurador,
sembla dir-te amb son remor,
a cau d'orella, amorosa
«Lo teu nectar bella rosa:
n'es lo nectar del amor»

Ha vingut la bella aubada,
un raig de sol t'ha besat
i amb aquell bes t'ha robat
la perla de la rosada.
¡Pobre floreta gemada!
¿qui ton somni ha de vetllar?

No temis no bella rosa,
al vespre quan fugí'l jorn,
tornará a vetllar ton son
la rosada recelosa
i aquella perla amorosa
te cantarà'l seu *non-non*.

MANEL CLOSA

El despertar d'un somni

Un jorn, somniant, somniava que en ales fantasioses,
igual que'l fill de Dédal, solcava l'ample espai;
a cada batre d'ales veient ignotes coses
que'l sèr que no somni no oviraria jamai.

Trobant-me lluny dels homes burlonament somreia;
—¡que dolç era somriure solcant per lo infinit! —
i tot lo que deixava per sota meu, me feia
sentir mol gran despreci vient-ho tant petit.

El temps, seguint sa marxa, lleugerament corria.
Vingué un moment, sens dubte perque'l somniar finia,
en que unes ales febles de batre van parar.

Al caure en la terra s'obriren mes parpelles,
veient sobre ma testa munió d'aucells i aucelles
que'm deien amb sos cántics: —¡Es trist el despertar..!—

P. CARRERAS.

ABRIL

A NA CARME CASABÒ

Ja som al temps de tota flor desclosa,
de l'hora dolça al caure el jorn daurat,
quan suaument, el nostre esperit réposa
admirant de l'Etern l'immensitat.

Ja n'és vingut, — amb l'aura perfumada
de mil sentors, que'ns diu som a l'abril, —
el moment, en que l'ànima encisada
del rossinyol, escolta el cant gentil.

MAIG

Ara que el maig desclou les roses,
ara que els marges són florits,
i es sent el bosc cantar aloses,
i és un misteri bell les nits,
En aqueix temps de nova vida
que'l Paradís vol recordar,
del cel la Flor més escollida
nostres indrets vè a perfumar,
En eixos jorns de primavera
que'l món pareix tot renovat,
recobra l'hom la fè primera,
oblida l'ombra del pecat.
Quan en l'Esglesia de Maria
te per la Verge esguard filial,
i sa lloança, vol que sia,
començament de la eternal.

MERCÉ VILA REVENTÓS

Barcelona, 1915.

EL carrer de la força—el cel-obert de Girona—va tot plé bé per a un idil·li de balcó a balcó; per això segurament, no s'hi acaben mai, i dona sempre *pasta* per a fer un *potin*.

Avui es un jove castellà, arribat de poc, qui's passa les hores al balcó, discretejant amb aquella *Anita* rossa tant gironina, a qui va endressat aquest *potin*. Sigui aquest una benvinguda per a ell, i un salut ben afectuós per a tots dos.

I qu'aprofiti!

EN Xico, el nostre estimat Xico, està desconçolat.

Qué per qué? Ell diu que no ho sab, pero nosaltres si qu'ho sabém, i com que no'ns podem callar res, ja ho dirém qualsevol dia a l'orella de tothom. Però no l'hi diguin!

PASSAVA ell, mudat, afeitat de nou, estrenava una corbata i les sabates eren enllustrades de no feia molta estona.

I passava per les voltes amb els seus companys esplicant alguna *conquista* frustrada o qui sab triomfanta com la que més vistosa de Don Joan...

Però lo que son les coses, demunt el trajo duia la senyal ben plana, d'on venia. Quan anava dient i dient i esplicant, un seu amic de bona pasta li digué:

—No t'escarrassis tant, que ja ho se de on vens.

—Quí, tu?

—Si home; de veure a la Quimeta, no veus que encara portes els fils sobre?

Efectivament, en Joanet portava la mostra d'on venia; i era segur perque la Quimeta es modista!...

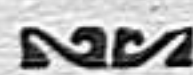

AQUELL dia no la coneixiem pas; la trobavem diferent de sempre, gens amable, poc carinyosa al parlar; els seus ulls no miraven tampoc com sempre ens tenia acostumat i ni els cabells s'havia arreglat, ni el vestit li queia divinament...

Qué tenia? La Ramoneta de la plaça de Sant Agustí estava *cremada* perque no podia estrenar sabatetes noves.

Mes al arribar al ball, pogué veure com sens les sabates ni haberse arreglat com els altres dies, el jovent l'absequiava i més balls haguessin tocat.

No sab la Ramoneta que ningú pod sustreure's a aquelles dos estrelles que te a la cara?

PASSEJAVEM per la rambla quan els hem vist, enraonant tranquilament, com si focin dos amics de llunyana coneixença. Però el jovent que es molt maliciós i en tot hi traba comentari i intenció, no s'accontenta en que fos solzament una conversa amical i ja ha cregut qu'es tractava d'un declaració amorosa...

Qui sab, per saber-ho de cert si ho pregutavem a ell, la Mercedes de la plaça del Correu qu'es tan amable i ens treuria de duptes?

EREM a la plaça del Vi, el dimecres passat i ja l'orquestra estava donant les últimes notes saltirones de la sardana.

De sobte un soroll de trencadissa ens va molestà les orelles i dirigirem la mirada cap a les voltes de casa Carles, que d'allí venia.

Qué havia passat? Aquelles dues germanes que sempre fan puntes al coixinet i que son tan amables despatxant *cigarretes* als parroquians, havien anat a buscar aigua fresca i regalada.

I el canti segurament al sentir-se acariciat d'aquelles mans sedoses, s'extremí de sensació i va caure a terra!

I aquí si qu'es veritat l'adagi:

«Tant va el canti a la font
que ve qu'es trenca».

VINGUEREN de Madrid o de Toledo o del Escorial, no ve pas d'aquí i trobaren a Girona ampli camp d'acció. En dos dies varen fer a raó de cinc conquestes per barba i potser ens quedem curts.

Es lo que deia un bon amic nostre: no s'en dona vergonya el jovent de Girona de ser tan apocat i mistic? No veu com aquests forasters sens coneixre a ningú ja s'han colcat? També seria bona qu'ens quedessim sense cap.

I un del jovent que's sentí aludit contestà.

—Ca, no ho cregui. No veu que son ocells de pas i fan com aquell capità de Molinos de Viento? Estem dons assegurats.

Per tot comentari un altra digué:

—Pe. o els refiats queden penjats moltes vegades!

Capítol de desgracies:

AI senyor! quina malura més terrible ha passat per a aquesta trista Girona dels nostres pecats! Cada dia s'en senten a dir; cada dia s'en presenten de noves i cada dia hi han més facilitats per a passar-n'hi. Avui un, demà l'altre, demà-passat aquell altre i tothom lo mateix: *res* qui ho havia de dir! es el mon!

Avui només en recordem cinc: el nostre bon amic Esteve amb la arrogant Mercedes, aquella simpàtica morena del carrer de les Ballesteries; el *imberbe* Pere estanter, amb la ingénua Pepita; el correctíssim Zanón amb la deliciosa Esperança i un simpàtic fabricant d'anís amb la gloriosa Gloria.

Que hi farém! Es el mon!

SERIOSOS van sempre en ple col·loqui. Passen arreu i ni una mirada que no sigui lligada l'un amb altre. Res els interessa, res els fa moure el posat de seny, res es res...

I s'estimen, disfruten i troben dolça la vida, esperant que aquesta mateixa vida els ajunti eternament...

La Remedios i ell, el futur notari de l'immortal ciutat, son una parella que no volen soroll i que passen segurs de que ningú els veu ni interessin...

Pero, el deber d'informació, de buscar assumptos, els ha posat davant nostres ulls i un deber nostra era ferne un *potin*.

Que tots dos son amics i val la pena d'unes ratlles en gracia a la hermosura d'ella, i a l'amabilitat d'ell, el futur notari de l'immortal Girona.

LA Lola i la Josefa van sempre juntes. A la gracia arrogant de la Lola s'hi uneix la gracia gentil de la Josefa.

I al veure les juntes passejant, parlant de coses subtils, el cor s'ens posa trist al pensar que no sabríem quin triar de les dues, en cas d'el·lecció. Si l'una ens cautiva l'altra ens domina.

Per alguna cosa val esser arrogant i gentil, amable i xamosa com una rosa.

LA gran sardana la sardana del nostre temps, de la nostra joventud, cada vespre ens atrau... prendats de tant be de Deu.

La rodona ara a la dreta, ara a l'esquerra, va marcant els compassos i els peus diminuts d'elles, saltant amb gracia manifesta seguint el ritme...

I veure a la deliciosa María, la blonda, la Lola gentil i sa germana, la petita Pepita, l'Antonieta esplèndida, la Carlota joganera, la Quimeta de pose esbelta, la Adela, flonja i divina, la María de les galtes rosades i sa germana la seriosa Quimeta, la María, l'elegant menestrala d'ulls blaus i l'Adelita d'ulls de foc... es estar en el Paradís...

Continuem-la dons la sardana i que cada vespre poguem gustar de tanta esplendidesa, de tanta gentilesa i formusura!

CADA dia a dos quarts de tres, surt de casa seva, una casa moderna, davant l'estació de França. Passa carrer de Barcelona avall, traspassa la Plaça del Marqués de Camps, continua per el carrer Nou, fins a deixar-se caure a *Corte*.

El seu pas per els carrers, es causa d'admiració, ja que el seu gest arrogant, el caminar acompassat i la seva cara bruna de suaus armonies comprenen de tal manera, que un se sent ferit miraculosament.

I al seguir-li un els seus passos no sap si s'encaminarà cap a la *Serra*, cap al *pla* o cap a muntanya, encara que per tot ens trobaríem be al seu costat i per tot aniríem, si sabéssim de trobar-la.

AVUI es a la bellesa d'una dona tota forta i captivadora a qui volém honorar amb aquest *potin*; sons uns llavis rojos, i uns cabels rossos i uns ulls puríssims que ens encisen i'ns evoquen visions serenes, bellíssimes.

Es a una Clotilde arrogant, flor humil de flaire exquisida, qui te la formosor exuberant de la rosa i la humilitat natural de la violeta a qui va endressat aquest *potin*, que mes qu'això, es una lloança tota entera.

LA plaça de *tremendu* que va deixar un bon amic nostre qui tenia la flaca de coneixre i de parlar primer que ningú amb totes les forasteres que venien, l'ha agafada un altre bon amic, no tant *tremendu* com en Carlos, pero ben deixeble seu.

Ara toca el torn a una *Ignacia* deliciosa qui ocupa tota la atenció de l'*Alvaro*, el bon amic nostre, el *Tremendo II*.

CADA dia en un primer pis de la rambla, un primer pis que mira de dret al pont de les peixeteries, es reuneixen un estol de nenes, verdaderes nenes de nou o dotze anys d'aquelles de la nostra secció intorrompuda «Les que ens han de fer patir».

Allí fan tertulia, es parla de col·legi, ja es comença a parlar de modes i de tant en tant d'algún jovenet encartaronat.

—Sí, mi a; son allí! diu una.

Efectivament, en Jordi, en Figueres, en Saguer, en Cardona, en Lluís i una infinitat més, estant mirant detingudament les poncelletes d'aquell balcó...

Com si diguessim fent l'os. Tan jovenets!

AIGUA-FORTS

DIARI

Día 2: Bon temps. Comença la temporada d'anar a pescar i el peix del Ter que es un peix que *se las trae* en troba les conseqüències. A cala Ciutat fan concell de familia i acorden anar a Mataró. Visquil!

Día 3: Ara si qu' el bon temps está garantit; Sol fort i cel sense núvols. En Bachs, en Calvet i en Sagrera marxen a Santa Fé. De refé que deu ter hi molta calor per allà dalt. Marxa a Figueras la *Cubanita*, i a Mataró el nostre flamant Ajuntament, D. Federic Dalmáu i altres personatges d'*upa*. Sardanes i cine.

Día 4: Diumenge. Es veu que tothom ens deixa: avui la familia Quintana amb la moníssima Pepita Gómez. Arriben els concellers que han anat a Mataró. Sardanes i Cine.

Día 5: Un servidor, com els sabaters fa festa i a la Font den Pericot hi ha trobat un estol de modistes. Inutil dir que vaig obsequiarles en nom del nostre quinzenal.

Día 6: El balneari de la *Devesa-sur-Ther* es veu molt concorregut: tota la nostra *élite* si hi dona el *rendez vous* i es juga al tennis, croquet, etc. etc... Es una delicia! Es reuneix la Diputació. Arriba la baronesa de Puigpelat acompanyada de les seves encantadores filles.

Día 7: Mes Diputació amb crits, raóns i una

estirada d'orelles an en Tuyet. Ja comencem? Conferència a *Athenea* per el jove arquitecte Sr. Puig. Ha començat amb tota puntualitat (?): el públic ple a vessar (?) La Gracieta de la Font del Rei a qui visitem, serveix d'aquella manera que ella sab, unes suculentos merengues. Reconeguts per la seva amabilitat. Sardanes.

Día 8: Mes marxés: A Calonge, na Pepita Veray. En Cardona llueix una camisa estil *negligé* que en Ola malícia que no te res d'anglesa perquè a *Reus* ens ho han contat. En Ola está cuit de música i ha anat a l'aigua picant: es una delícia: aquella aigua i aquelles nenes!

Sardanes a la rambla.

Día 9: Mes marxés; a Bagur la familia Carreras; a Barcelona na Julieta Riu. Un servidor de vostés per no ser menys marxará a Monjuic, que es ben ample. Sessió al Ajuntament; tot va com una seda. Arribada dels estudiants enginyers de l'escola de Madrid. Sardanes a la plaça del Vi.

Día 10: Mercat i bon temps. Comença la festa de les Ballesteries. En Meléndez gran es fa treure el bigoti.... Vaja, vaja... prou! Sardanes a la rambla i a les Ballesteries.

Día 11: Diumenge; que ha sigut un dia tan prodig (no confondre amb la parábola) en aconteixements que en *Ola* no ha sabut com fers-ho. Festa de San Cristofol nanu i veneïda general d'autos, motos i cicles a San Feliu que després tent una *pasa calle*, han axordat a tothom amb tan de soroll de bocines. AIGUA-FORTS també hi ha dut el seu. Al mig dia, inauguració del *Circulo Liberal*, vermouh, olives, *palillo* i música per la Banda de Asia. A les 3 de la tarda concert. A les 6, sardanes a la rambla per la Principal de La Bisbal, i a les Ballesteries. A la nit, sardanes al carrer de les Ballesteries, a la rambla, a Novetats i a la plaça del Vi. Cine *Gran-via*, cine *Coliseo*, cine *Novetats*, concert a la plaça del Vi per la Banda i plena a tots els Bars i Cafés.

Tothom es preguntava: de ont surt tanta gent? En total, el *acabóse!*

Día 12: Estic fatigat pero l'obligació m'ho exigeix. Robo al cementiri, robo de gallines, robo en un pis, *robo!*

Día 13: Dimarts i dia 13? Ens sembla que ja ho varem dir una altra vegada. Es fatal; he vist a la rambla com un senyor ensopegava amb una pedra (a la rambla, pedres? ca!) en Samuel que es el mes supersticiós ha trencat un porró... vuit i a mi el sastre m'ha portat el compte. Voleu mes pega? I per fi he rebut carta de la *novia* donant-me las de *Villadiego*. Pobret de mi i ditxos dia 13.

Día 14: Sant Bonaventura. En Venturita Carre-

ras ens envia una botella *Moet* que s'ha destapat habent-hi la Redacció en plé. En Bonaventura Sabater, ens ha enviat dotze *aguiles* mes grosses que un zeppelin. Mercés a tots i fins un altra any! En Ola ha anat a Barcelona i ha tingut el gust de poguer saludar a les xamoses germanes Audouard; teien goig de debó! Sardanes a la plaça del Vi i continúen les elegants bellant amb la democracia. Visca la democracia, la confraternitat i el vox populi!!!

Día 15: Dijous. Gran match entre els núvols i el sol, logrant aquest últim un gran triomf cap allá a les 3 hores de la tarda. Passeig a la rambla, amb totes les dametes i a la nit sense sardanes per causes involuntaries i humanitarias.

I fins un altre que estaré mes descansat el vostre
OLA.

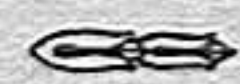

A l'arribada del tren que viatjaven les personalitats que havien anat a Mataró per la consagració del Sr. Bisbe, oirem el següent dialóg:

—Qué tal, com ha anat la consagració?

—Molt be, noi; ens han donat un banquet !!!!!

Sens comentaris.

A GAFAT al vol.

—I els liberals que no faran cap nou *orgue* del seu partit?

—No, home; no veus que son anticlericals !

E L *Centro Liberal* ens ha donat feina i nosaltres que es això precisament lo que busquem, estem més contents que un gat amb una rata

Parlà *D. Pompeyo* i ens feu sapiguer que tornava a la vida política després de molts anys d'estarne separat, que els liberals havien d'actuar dintre la vida de la mancomunitat i que tota la culpa de lo malament que anem, la tenen els regionalistes.

I conten que a darrera de la cortina hi havia *D. Alberto*, el nostre regidor regionalista, que al oir aquella *eloqüencia* reia mefistofelicament

S EMPRE hi han d'haver curiosos en aquest mon i qui reb primer son els periodistes que sembla tinguin l'obligació de saber fil per fil, tot lo que te actualitat en la nostra gran ciutat i *lugares adyacentes*.

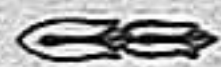
Es un senyor sotscriptor que ens demana quin traço d'uniforme s'ha ideat per al *mayordomo* de càla ciu-

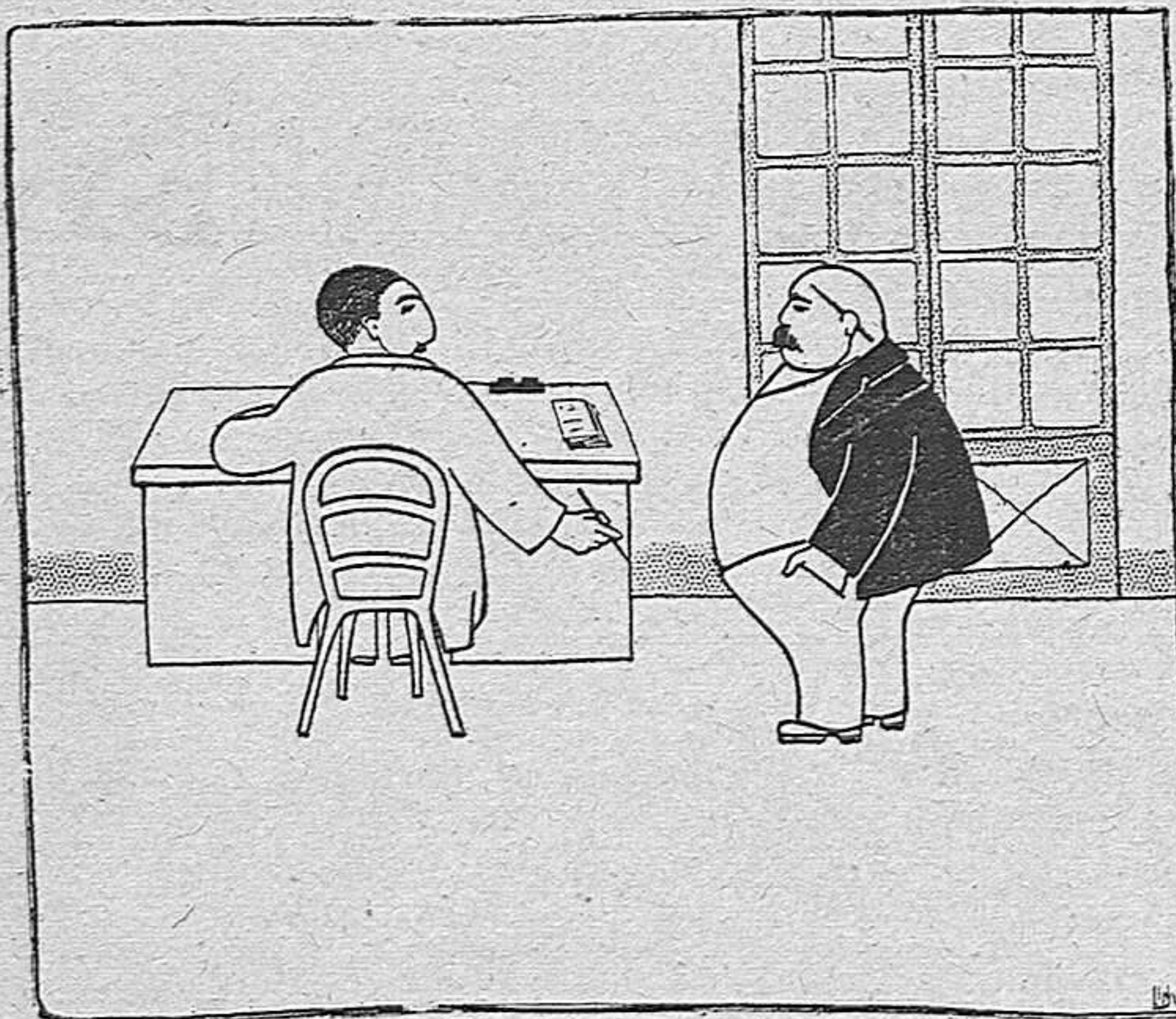
tat. No es despaciente l'estimat llegidor que aviat tindrà ocasió de veure com el *mayordomo* llueix una *librea* engalonada i un berret de tres pics i pantalon curt.

El model per més senyes es degut a un reputat dibuixant.

I ara, fins al dia de l'estrena!

QUAN més gresca i humor hi havia en aquell banquet celebrat en el ja cèlebre *Centro Liberal*, quand tothom estava content perque encara no's feien discursos i s'estava de cara al plat i l'*Adolfo* feia xistes... va obrirse la porta apareguent la figura *rumbosa* del senyor més prim-mirat de Girona. Anava vestit de blanc, segurament per espantar la calor i fresc i riell, saludá amb un *buenas noches* dit de manera *jacarrandosa*.

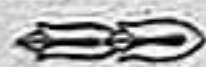
A LA REDACCIÓ

—Qué hi posarem avui de la guerra?

—Que'ls aliats han guanyat a França i han perdut a Rússia; aixís ningú podrà queixarse de la nostra imparcialitat.

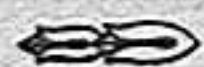
I l'*Adolfo* que en sab un niu, siga dita la veritat, el veure aquell trajo blanc feu un comentari curt, curtíssim pero que val la pena.

—Mira veus, *D. Ramón* ja ve de primera comunió!

SENYORS del «Centre Catalanista»: Serviu se indicarnos qué diu el lletrero que teniu posat al balcó de la part del riu, perque, a fé, fé, nosaltres ni arribem a ovirar-ho i, si no fos que encare mostra les quatre barres quelcom enmangrides, no coneixeríem si es el ròtul d'una penya patriòtica o be un cobrellit descolorit.

Si no us hi arriba el capital, al menys pinteulo, com ho fa amb les galeries, aquell propietari del devant de casa vostre a ratets i per entregues.

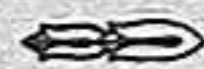

A Girona tot es económic, especialment al istiu; o sino, vegin:

Cada dia se poden sentir i ballar sardanes de franc, si's vol; se pod veure comedia de franc, assistint a les sessions del Ajuntament; se poden fer excursions econòmiques passejant amunt i avall de la Rambla fent el mateix efecte que si se saltessin barrancs i fins se poden pendre banys d'impresió i dutxes de franc, a la nit, a qualsevol carrer i quan menys un se pensa, que precisament es quan fa més impresió; o sino qu'ho digui aquell bon senyor a qui dies enrera, al carrer de les Ballesteries i a un quart d'onze del vespre, un desaprensiu que no deu estar gaire enterat de les ordenances municipals, el va

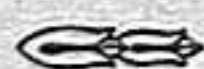
deixar com un pop, tot regant un tct de clavellines.

Té la paraula el senyor Alcalde.

Es de sobres probat que, qui te la desgracia de tenir un aprenent de violí apropiat de casa seva, está propens a sufrir els més forts atacs de nervis i s'exposa a perdre per sempre més, els *tubos* acústics. Dons, bé: els veïns de la Rambla d'Alvarez resten, si fá o no fá, dintre els mateixos perills, car hi han uns quants aficionats, i no pas per cert al art d'en Sara-a-te que, quasi cada nit donen unes audicions de corneta que no solsament ataquen al sistema nerviós, sino que paralitzen tots els cinc sentits.

Qui sab si en sa' res la *banda* del Soment, o si ens en donarien rad, al parc de Bombers?

UNA pregunta als nostres llegidors: Els hi sembla bonic qu'els municipals portin *pan y toros* i la ratlla de la clenxa fins al clatell? veritat que no fa *guerrero* ni diu gaire en favor de l'estètica municipalisca?

A nosaltres, francament, ens sembla que no diu gaire: ens fa el mateix mal efecte qu'un carboner amb ulleres, i en canvi no té res de particular; tan en pod portar ell com un altre, si es curt de vista, pero... ens fa mal efecte!... Son gustos!

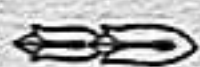
HEM de tornar la fama al nostre mai prou alabat ajuntament.

En el número passat, criticarem que, pagant la ciutat, haguessin hagut d'anar a voltar a Barcelona

per a anar a Mataró, la vigília de la consagració del Sr. Bisbe: doncs avui al contrari: avui hem de alabar els seus esforços per a estalviar, i les seves grans econòmics en favor de ciutat que paga

Figúrin-se qu'al tornar, com qu'el viatge de primera per a tota la comissió hauria costat un dineral, varen fer anar al porter i a l'agutzil, de tercera; vegin si no estalvien!

A Mataró també saben fer broma. Vegin, sinó, lo que diu «El Liberal», d'aquella ciutat:

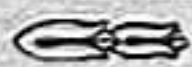
«En todo es grande y magnánima esa inmortal Gerona: grande (es molt gran.... el mon) por su Excmo. Ayuntamiento, cuya dignidad y presentación fué una de las más brillantes notas (ja fa presencia, ja) de la ceremonia de la Consagración de su Ilmo. señor Obispo magnánima por la cultura y cortesía de esos mismos señores concejales, que con su finísima cordialidad cautivaron el corazón (ja l'han vist, Mateu!) de todos cuantos mataroneses tuvieron el gusto y honor de tratarles y de admirarles (alsa menu!) en su breve estancia en esta ciudad.

Y como no bastara tanta nobleza, ni hidalguía tanta, todavía quieren los gerundenses ser con Mataró aún más espléndidos, ofreciéndonos lo mismo el Excelentísimo Ayuntamiento que las demás autoridades y personas de alta distinción que vinieron de Gerona a honrarnos con su visita, y por medio del ilustrado órgano en aquella capital, *El Norte*, expresaron su puro afecto con aquellas benditas palabras: (ave María...)

«Desde el domingo (dia de la Consagración) Mataró y Gerona han quedado ligadas con espirituales lazos de amor.»

Sí, sí, cariñosa Gerona (ai filla... sembla que'm caso!). Mataró acepta con agradecimiento tan cordial y vivificante unión, y responde a los gerundenses, a esos simpáticos hijos de la heroica e inmortal (ja hi som!) Gerona, con el más estrecho abrazo y con toda la efusión de su alma »

Si no sapiguéssim qu'a Mataró tot ho fan de bona fé, ens pensariem que s'en riuen, qui sab si es un desagraví pel *mal rato* que varen donar als que varen assistir al banquet; lo que deuen dir aquests; si, si tot lo que valguin, pero les *corredisses* i el mal de ventre vingueren després.

JA som a les festes de carrer i a les imprescindibles rifes o rifades de cada un; i no es que critiquém, no, aquesta manera d'arreglar fonsos per a cubrir els gastos: lo que no trobém prou posat en raó, es que vagin a empaitar, fora del seu carrer, als que no hi tenen res que veure i qu'hagi de pagar el just pel pecador.

I que peguen cada *sablazo* fillet!!

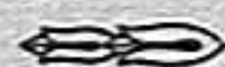
VOLEU saber un'altre «ficada de peus a la galleda» que fa *pendant* amb aquella de regalar un ram de flors a la senyora del mestre Arbós?

Llegeixin, doncs:

«En la mayordomía municipal está depositado un dictámen del Colegio de Medicina de Barcelona sobre utilidades nutritivas y digestivas del chocolate marca «Mundial» que elabora la casa de D. Joaquín Lloveras y C.^a, de Barcelona. Este documento, que fué encontrado en la plaza de la Constitución, se entregará a quien acredite ser su dueño.»

Sabeu qu'es aquest document? Doncs un anunci de la xocolata «Mundial» qu'acompanya a cada mitja lliura.

Ja'ns sembla veure al majordón de l'Ajunta. ment, guardant cuidadosament el *documento*.

EN la sessió del divendres, en Coll, va donar compte de la marxa administrativa de l'Ajuntament que va normalment.

En Basols, en Llobet, en Font i Fargas, en Martorell representants de les diverses fraccions polítiques dintre la casa Gran, van felicitar-se d'aquest estat econòmic.

Que dirá l'*Heraldo de Gerona*, veient desautoritzada la seva campanya, per la felicitació al alcalde del seu conceller Sr. Bassols?

ELS AMICS QUE TRIOMFEN - - **A** VUI es el nostre company de redacció, en Narcís Masó, qui ha triomfat plenament en els Jocs Florals de Tarrassa obtinguent la Flor Natural, quina poesia insertem en altra lloc d'aquest número.

Es tant mes mérit per el nostre company, per quan els Jocs Florals de Tarrasa anaven voltats d'una aureola de notabilitat, d'una mena d'ambient favorable entre tots els intel·lectuals de Catalunya. En Masó dons ha estat premiat i el premi es d'aquells que no s'obtenen facilment i honoren al poeta.

***

D'un altra company, també intimament lligat amb la Redacció, ens arriben noves falagueres. En Josep M^a. Dalmáu que está treballant d'una manera portentosa a Barcelona, i quins estudis li han donat un domini absolut de la técnica del violí, aviat donará un *recital* en la aristocrática *sala Pompeya* de la ciutat Comtal. Inutil testimoniar al amic caríssim lo molt que ens alegren aquestes noves, tot esperant la nit del triomf en que ha de ser jutjat per la crítica barcelonina. A tots dos, an en Dalmáu i an en Masó una forta encaixada!

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primer

IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Francisco
Massot****MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES**

ARGENTERIA

Alfred Ferrer**SASTRE-MODISTO**L'ULTIMA PARAULA EN MO-
DES, TANT PER A SENYOR
COM PER A SENYORAPlaça del Bell-lloc 2, 1.ª**Raimonda Creuhet**Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Drogueria d' en
Victor Sarquella**

Aparells de tots sistemes

Detectives des de 6 Pesetes

Material fotografic KODAK i AGFA

Marcís Martí Crayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

**L' ANIS MILLOR
ELS VERMOUTHS MES
GUSTOSOS SON
ELS MARCA****UNIVERSO**

Demaneu-lo a tot arreu!

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironina**REFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES**
RAMBLA

Perruqueria higiènica

PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

KIOSK DE LA DEVESA Es serveixen tota classe
de refrescs, licors i pastes.Els dies de festa. **SANWICH**

Bones qualitats.-Preus economics

AMERICAN BARRESSOPONS · DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

**FARMACIA I
PERFUMERIA****La Creu · Roja**

PLAÇA DE L'OLI